

Arrest

nr. 158 240 van 11 december 2015
in de zaken RvV X en X / II

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2013 en op 9 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 26 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van 26 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, vader, moeder en twee minderjarige kinderen, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, dienen op 12 maart 2010 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 juli 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies over de medische situatie van verzoeker.

Op 8 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 8 augustus 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 96 099 van 30 januari 2013 worden deze beslissingen vernietigd.

Verzoekers dienen op 18 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2013 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 januari 2013 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverboden voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad nr. 106 946 van 19 juli 2013 wordt het beroep dat verzoekers tegen deze beslissingen indienden, verworpen.

Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Op 17 april 2013 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen, dat gekend is onder het rolnummer X

Op 2 augustus 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 augustus 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door : (...)

nationaliteit: Macedonië adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3e van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd.11/06/2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 02/08/2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. (...).”

Op 26 augustus 2013 worden aan verzoekers tevens bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker:

“(...) BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET INREISVERBOD

(...) Het bevel gegeven om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (dd.17/04/2013).

INREISVERBODEN

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (dd.17/04/2013). (...).”

De beslissing genomen ten opzichte van verzoekster en de kinderen:

“(...) Het bevel gegeven om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (dd.17/04/2013).

INREISVERBODEN

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (dd.17/04/2013). (...).”

Op 3 november 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 3 december 2014 komt verzoekster toe in de luchthaven van Charleroi komende vanuit Skopje.

Op 3 december 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot vasthouding genomen.

Op 3 december 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot teruggrijping genomen (bijlage 11).

Bij arrest van de Raad nr. 134 648 van 5 december 2014 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden, indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, deze van rechtswege gevoegd.

In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Ter zitting van 2 december stelt de advocaat van de verzoekende partijen te kiezen voor de behandeling van de zaak met rolnummer X. Bijgevolg worden de verzoekende partijen geacht afstand te doen van het beroep in de zaak X

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*.

Artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Uit het administratief dossier en de bij het verzoekschrift neergelegde afschriften van de bestreden beslissingen en kennisgeving blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen gebeurde op vrijdag 13 september 2013. De termijn van dertig dagen eindigde op zondag 13 oktober 2013 en wordt overeenkomstig de bepalingen van voormeld artikel verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 14 oktober 2013. Bijgevolg was maandag 14 oktober 2013 de uiterste datum voor het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad. Dit is de dag waarop het verzoekschrift werd ingediend, het beroep is ontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij in dit verband wordt verworpen.

3.2. Ambtshalve wordt het volgende opgemerkt. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu betreffen de bestreden beslissingen een beslissing tot onontvankelijk verklaring van een aanvraag op basis van artikel 9ter ten opzichte van de vier verzoekende partijen en bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden ten opzichte van de vier verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige

kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3.3.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

“In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Biijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.3.2. Er worden geen middelen aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (wel tegen de component van het inreisverbod). Bijgevolg is het niet nodig deze exceptie te beantwoorden. Het beroep is niet ontvankelijk wat betreft de bevelscomponent van de bijlage 13sexies gezien er geen middelen zijn tegen gericht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL

Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk

bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te vermelden dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte van mevrouw M. Verwerende partij verwijst naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter § 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekers kunnen de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 § 1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is hun land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van mevrouw M. volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag 'waarom'.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoekende partij zich stelt is 'waarom' de ziekte van verzoeker geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden vermeld brengt geen verheldering.

De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'.

Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd 'waarom'.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoekende partij heeft een medisch attest voorgelegd en heeft de aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoeker niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in zijn land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet en of dit op heden verband houdt met het feit dat hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summier motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekers wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.”

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *De materiële motiveringsplicht,*
- *Art. 9ter Vreemdelingenwet,*
- *Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- *Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- *Art. 3EVRM,*
- *De rechten van verdediging.*

Verzoekende partij houdt voor niet te begrijpen waarom haar aanvraag onontvankelijk verklaard werd. Zij betoogt dat haar aanvraag op stereotiepe wijze werd afgewezen. Verzoekende partij beweert dat de ziekte niet levensbedreigend moet zijn en dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met de evolutie van de ziekte bij een gebrek aan adequate verzorging. Er zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. (...)

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden niet te begrijpen om welke reden haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, nu zulks heel duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de

Staatssecretaris de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geheel terecht onontvankelijk heeft verklaard, nu het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak doet over de graad van ernst van de ziekte, terwijl de andere voorgelegde bijlagen niet conform het model van het standaard medisch getuigschrift werden opgesteld en nu hiernaar niet werd verwezen in het standaard medisch getuigschrift.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1. vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Terwijl conform art. 9ter. § 1. vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoekende partij de graad van ernst niet vermeldt.

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

In het voorgelegde medische getuigschrift werd slechts het volgende vermeld:

"B/Diagnose ...: Borstpathologie op opvolg (protocols in bijlage)

C/ Actuele behandeling ...: Voorlopig geen behandeling - opvolg - biopsie op 11/5/12. ...

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet? -

E/ Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B: pathologie te volgen "

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte ('borstpathologie'), doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat, zonder dat de arts-adviseur verder nog de aanvrager in persoon zou moeten onderzoeken, of een onderzoek zou moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, zoals verzoekende partij ten onrechte aangeeft.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Zie in die zin:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, komt het de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk toe om in de ontvankelijkheidsfase na te gaan of de graad van ernst in het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd medisch getuigschrift is vermeld. Het komt hem inderdaad niet toe de graad van ernst inhoudelijk te beoordelen, doch hij mag, om na te gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk is, wel beslissen of de graad van ernst al dan niet in het medisch getuigschrift is vermeld. Daarbij is de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe gehouden een aanvraag ontvankelijk te verklaren. louter omdat een antwoord op de bewuste vraag B in het standaard medisch getuigschrift is gegeven. Hij is niet verplicht een antwoord te aanvaarden wanneer dat antwoord volgens hem niets over de graad van ernst van de aandoening zegt. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij als annulatierechter wel toe om te oordelen of de beslissing van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of in strijd met de wet is. " (R.v.St. nr. 223.745 van 5 juni 2013)

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

Verzoekende partij miskent bovendien de inhoud van de bestreden beslissing, waar zij lijkt aan te geven dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn verklaard bij gebreke aan een voldoende ernstige ziekte. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat de graad van ernst van de ziekte niet werd vermeld, zonder dat de bestreden beslissing een beoordeling inhoudt van de aard van de aandoening van verzoekster.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift van 11 juni 2013 geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3.2. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)"

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 9ter, § 3, 3° en 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet: de aanvraag wordt onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt.

4.1.3.3. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak inhoudt over de graad van ernst van de ziekte van verzoekster. Zij menen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is en dat het niet opgaat dat verwezen wordt naar een advies van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is ruimer dan ziektes die enkel levensbedreigend zijn. Verzoekers voeren aan dat het volstaat dat de ziekte een zekere ernst vertoont en dat niet vereist is dat ze levensbedreigend is. Bovendien moest worden nagegaan of verzoekster in haar land van herkomst over de nodige medische zorgen kon beschikken, met name of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van

herkomst. Verzoekers voeren aan dat ook een blik op de gesloten omslag die werd bijgevoegd geen duidelijkheid brengt, aangezien de ambtenaar geneesheer in zijn schrijven in deze omslag enkel stelt dat de aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigend. Verzoekers voegen hieraan toe dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling, terwijl artikel 9ter, § 1, 1° *juncto* 4° van de vreemdelingenwet voorschrijven dat ook de toegang tot de medicatie moet worden nagegaan in de ontvankelijkheidsfase. Zij stellen dat de aandoening van verzoekster in België niet levensbedreigend is omdat zij hier toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen, maar in haar thuisland heeft zij deze toegang niet, zodat de ziekte daar levensbedreigend wordt.

4.1.3.4. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers eraan voorbijgaan dat de eerste bestreden beslissing gesteund is op artikel 9ter, § 3, 3° en artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet: de aanvraag wordt onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt. De eerste bestreden beslissing is enkel gesteund op deze vaststelling, en verklaart de aanvraag niet onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden. In huidige bestreden beslissing wordt niet verwezen naar een advies van de ambtenaar-geneesheer en bij deze bestreden beslissing werd geen gesloten omslag gevoegd met daarin dit advies. De beweringen van verzoekers in het verzoekschrift in dit verband missen bijgevolg feitelijke grondslag en kunnen niet worden aangenomen. Verzoekers lezen in de bestreden beslissing zaken die er niet in staan.

De enige rechtsvraag die wel gesteld kan worden, is of de gemachtigde met inachtneming van de stukken van het administratief dossier en niet op kennelijk onredelijke wijze kon beslissen dat het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd, de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt. In dit verband uiten verzoekers evenwel geen kritiek. Zij beperken zich tot kritiek die gericht is tegen een beoordeling van hun aanvraag in het kader van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Deze kritiek is zoals gezegd niet ter zake dienend, omdat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en er geen toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoekers met hun kritiek zouden doelen op het feit dat de aanvraag onderzocht had moeten worden in het kader van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en er een onderzoek had moeten geschieden of de ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, wordt opgemerkt dat dit onderzoek pas kan plaatsvinden nadat verzoekers een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dit is niet het geval, zoals wordt vastgesteld in de eerste bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld betwisten verzoekers op geen enkele wijze dat het standaard medisch getuigschrift van 11 juni 2013, dat zij bij hun aanvraag van 29 juli 2013 voegden, geen graad van ernst van de aandoening vermeldt. Nu verzoekers de vaststelling niet betwisten waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan niet worden aangenomen dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maken. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.1.3.6. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verwerende partij gebruik had moeten maken van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en hiermee lijken te willen aangeven dat er een inhoudelijk onderzoek had

dienen te gebeuren naar de ziekte, wordt herhaald dat, opdat een onderzoek in de zin van deze bepaling zou kunnen gebeuren, er eerst sprake moet zijn van een standaard medisch getuigschrift dat de graad van ernst van de ziekte vermeldt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat dit niet het geval is en verzoekers betwisten deze vaststelling op geen enkele wijze. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik maken van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, zonder dat er sprake is van een schending van de "rechten van de verdediging" van verzoekers.

4.1.3.7. Verzoekers vermelden de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van het middel maar zetten deze in het middel nergens op concrete wijze uiteen.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en artikel 39/78 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu geven verzoekers niet aan in welk opzicht artikel 3 van het EVRM is geschonden. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel dat gericht is tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren tevens een middel aan dat gericht is tegen de inreisverboden (inreisverbodcomponent van de bijlage 13^{sexies}):

"INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJEN

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg hebben gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 31.05.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij hierop het volgende:

"(...) Zij stelt tenslotte dat niet werd gemotiveerd waarom een maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd voor het inreisverbod. (...)

Verzoekende partij houdt tenslotte voor dat de bestreden beslissing ten onrechte niet zou mededelen waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij wijst erop dat blijkens de bestreden beslissing een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 7. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering moet gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De reden waarom geen termijn werd toegestaan, wordt daarenboven afdoende toegelicht in de bestreden beslissing:

"niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 31.05.2013). "

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De verzoekende partij beklagt zich enkel over het feit dat een maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd voor het inreisverbod. Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet voorziet echter nergens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie staat.

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat (niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/1L § 1, tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.2.3. In een enig middel gericht tegen de inreisverboden voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Zij voeren aan dat niet wordt gemotiveerd waarom wordt gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar.

De bestreden inreisverboden (inreisverbodscomponent van de bijlagen 13sexies) luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (betekend dd. (...).”

Voor verzoekster en de kinderen wordt vermeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 31 mei 2013, voor verzoeker wordt vermeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 17 april 2013.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op respectievelijk 17 april 2013 en 31 mei 2013.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan verzoekers een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoekster en de kinderen gaven geen gevolg aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 31 mei 2013 en verzoeker gaf geen gevolg aan een eerder bevel van 17 april 2013. Verzoekers betwisten niet dat zij elk een eerder bevel niet hebben opgevolgd en betwisten evenmin dat in dat geval een inreisverbod kan worden opgelegd, maar betogen dat niet werd gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het motief dat verzoekers geen gevolg gaven aan een eerder bevel en dat zo een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, betreft een motief inzake de reden waarom een inreisverbod genomen werd en lijkt niet beschouwd te kunnen worden als motief inzake de verantwoording van een duur van drie jaar voor het inreisverbod. Alleszins wordt dit als dusdanig niet vermeld in de bestreden beslissing.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de tweede en derde bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod de maximumtermijn van drie jaar is, is het middel, gestoeld op de schending de formele motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gegrond.

De door de verwerende partij in haar nota geciteerde rechtspraak en opmerkingen laten niet toe tot een ander besluit te komen. Waar de verwerende partij betoogt dat zij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren, dat het volstaat dat rekening wordt gehouden met de ter kennis gebrachte specifieke omstandigheden van elk geval en dat afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, kan zij niet worden gevolgd, gelet op de hoger geciteerde cassatierechtspraak van de Raad van State.

Deze onderdelen van het middel gericht tegen de inreisverboden zijn gegrond. De overige onderdelen van dit middel dienen niet meer besproken te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 26 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 4

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de bevelscomponent van de bijlagen 13^{sexies} van 26 augustus 2013.

Artikel 5

De inreisverbodscomponent van de bijlagen 13^{sexies} van 26 augustus 2013 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET